

ת"ד 1318/09/13 - מדינת ישראל נגד צילה רצון

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 פברואר 2014

ת"ד 1318-09-13 מדינת ישראל נ' רצון

בפני כב' השופט שלמה בנג'ו

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י עו"ד דקלה שגיא

נגד

צילה רצון

הנאשמת

ע"י עו"ד ישראל גרבאוו

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של סטיה מנתיב נסיעה, נהיגה רשלנית, התנהגות שגרמה חבלות לגוף ונזק לרכוש ונהיגה במצב השולל שליטה ברכב.

לפי עובדות כתב האישום שהוכחו, ביום 7/8/13 שעה 01:30, נהגה הנאשמת ברכבה מכיוון נופית ליגור, נרדמה במהלך הנהיגה, איבדה את השליטה על הרכב, סתה ימינה ופגעה בעמוד. כתוצאה מהתאונה נחבלה הנאשמת בגופה. היא ובעלה, שהיה עימה ברכב, נזקקו לטיפול רפואי.

משמיעת הראיות עלה, כי הנאשמת היתה יחד עם בעלה, אימה ואחותה בחתונה בקיבוץ געש. בדרך חזרה מהאירוע בעלה נהג והיא ישנה ברכב. בשלב מסוים, החליפה אותו בנהיגה, והוא ישן ברכב. הנאשמת היתה עייפה מאוד והתקשתה בנהיגה. לשמירת עירנותה, עצרה בצד הדרך, שתתה קולה, פתחה את חלונות הרכב והשמיעה מוזיקה, על מנת להשאר עירנית. דא עקא, כי בסמוך ליישוב איבטין, נרדמה "על ההגה", סתה ימינה ופגעה בעמוד. עוברים ושבים הזעיקו אמבולנס, והיא ובעלה נזקקו, כאמור, לטיפול רפואי. הנאשמת נפצעה באורח קל.

מתחם העונש ההולם הנוהג בתאונות דרכים שנגרמו עקב נהיגה רשלנית וגרמו לחבלות ונזק לרכוש, נע בין עונשי פסילה של 3 חודשים לעונש פסילה של שנה לצד עונשים נלווים נוספים. מצוות המחוקק היא, כי אדם שגרם לתאונת דרכים עקב נהיגה רשלנית בה נפגע אדם ונגרמה לו חבלה או נזק לרכוש, יפסל רשיונו לתקופה שלא תפחת מ- 3 חודשים (סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה). זוהי נקודת המוצא מבחינה עונשית שראה המחוקק לקבוע, מתוך מגמה להדביר את נגע תאונות הדרכים, לאור נהיגה רשלנית שגרמה לתאונות רבות וגובה מדי יום מחיר דמים יקר בכבישים. יצוין, כי לעת הזאת, תלויה ועומדת הצעת חוק המבקשת להעלות את רף הענישה המינמאלי (ראו: סעיף 38א להצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 112) התשע"ד 2013 מיום 23/12/2013 המבקש בין היתר לתקן את עונש המינימום הנוגע להרשעה בגין מעורבות בתאונת דרכים שבה נחבל אדם או ניזוק רכוש משלושה חודשים לשישה חודשים).

ביהמ"ש העליון הבהיר אף הוא, לא אחת, את צו השעה, להחמיר בענישתם של אלה המסכנים מדעת את הציבור בנהיגה רשלנית. בע"פ 7434/04 חוסאם אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגר נבו) נקבעו על ידי בית המשפט העליון הדברים הבאים:

"ריבוי עבירות התעבורה והקטל בכבישים מחייב מדיניות ענישה מחמירה וזאת על מנת להילחם בנגע זה של תאונות הדרכים אשר גובה קורבנות רבים מזה זמן רב בכבישי הארץ..."

בע"פ 2079/06 אבו עזא נ' מדינת ישראל (2006), בנוגע לנהיגה רשלנית, נקבע:

"שעת חירום היא בדרכים, הואיל וכמעט בכל יום מצטרפות משפחות רבות למעגל השכול שנגרם בעטייה של נהיגה רשלנית. בנסיבות אלו, כשבתוכנו מסתובבים לא מעטים המעלים, ומדעת, את רף הסיכון בכבישים לשיאים שלא ידענו כמותם, מצווה בית המשפט להחמיר בענישה כדי לתרום את תרומתו לביעורו של נגע זה."

הנאשמת נהגה והתנהגה בחוסר אחריות מובהק, כאשר בחרה לנהוג ברכב כאשר היא עייפה מאוד, רדומה, לאחר ששהתה בחתונה בקיבוץ געש יחד עם בעלה. העובדה ששניהם נרדמו ברכב חליפות, בדרכם מהאירוע, מעידה על דרגת התשישות שאפפה אותם ועל חוסר אחריותה. הנאשמת עצמה העידה שישנה ברכב עקב תשישותה וקמה על מנת להחליף את בעלה בנהיגה. עוד מסרה כי ביצעה פעולות שונות על מנת להשאר ערה, וזאת במקום להחליט שהיא לא נוהגת ברכב ולא מסכנת את עצמה ואת יתר המשתמשים בדרך. סיכון זה אכן התממש, היא נרדמה 'על ההגה', ורק בנס לא קיפדה את חייה וחיי יתר המשתמשים בדרך היא סתה ימינה ונעצרה לאחר שפגעה בעמוד, ולמרבה המזל לא סתה לנתיב הנגדי ולא פגעה באיש.

התנהגות מעין זו, היא ביטוי מובהק לרשלנות גבוהה ולהתנהגות חסרת אחריות ועל כן, אין ספק כי צריך להולמה בעונש ראוי. ביהמ"ש לא יכול להשלים עם התנהגות כזו לפיה נהג שמרגיש מראש רדום, לוקח סיכון ונוהג ברכב, תוך סיכון משמעותי לחייו ולחיי הציבור, וסיכון זה אכן מתממש ונגרמת תאונה. אל לו לביהמ"ש להמתין לאסון הבא על מנת לקבוע את הגבול הראוי. תדע הנאשמת וידע יתר הציבור כי נהג שמסכן מדעת את הציבור יפסל רשיונו, ובמקרים היפים לכך תהא זו פסילה ממושכת לצד עונשים חמורים נוספים.

עם זאת, יש לבחון כל מקרה לנסיבותיו. עברה של הנאשמת אינו עבר מכביד. הנאשמת נפגעה בעבר בתאונת דרכים כהולכת רגל, היא נפגעה קשה וסובלת עד היום ממגבלות שונות. בנוסף, תוצאות התאונה התבטאו בפגיעה עצמית קלה לנאשמת, שלא הצריכה התערבות רפואית, ונגרם נזק קל לרכוש. הנזק העיקרי מתוצאות התאונה נגרם לנאשמת עצמה.

שיקול הנתונים הללו, מוביל למסקנה, כי יש להטיל על הנאשמת עונשים הולמים ובכללם עונש פסילה ראוי לריצוי בפועל, אם כי בנסיבות דנן, עקב היות התאונה תאונה עצמית קלה יחסית, יסתפק ביהמ"ש בעונש הפסילה המינימאלי הקבוע בחוק.

אשר על כן, אני גוזר את העונשים הבאים:

1. פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים.
2. פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.
3. קנס בסך 1500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים, פיגור יעמיד את מלא הקנס לפרעון מיידי ויפעיל את עונש המאסר שלצידו.
4. מעכב את ביצוע הפסילה עד ליום 4/3/2014 שעה 09:00, שאז תפקיד הנאשמת את רישיון הנהיגה שלה במזכירות ביהמ"ש לתעבורה חיפה. מובהר לנאשמת שגם אם לא תפקיד את רישיונה, היא פסולה לנהיגה החל ממועד זה אך הפסילה תחושב רק מהיום בו תפקיד את רישיונה.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי בחיפה.

ניתן היום, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: ג. הרוש